

לו:

לולב הגזול פרק שלישי סוכה

מסורת הש"ס

עא א ב מ י"ח מהל'
לולב הלכה מ' טושיע
חית מ' מרחם ספי' טי'
עב ג ד מ"ט טס הלכה ט
ופמט ט טושיע חית
סימן תמנ"ט ספי' ה
הכני'
ענ ה מ"י ספי' מהל'
טבת הלכה ד ספי'
לאין טה טושיע חית ט"
ט"ט ספי' א'
עד ו מ"י ס"ו מהלכות
לולב הלכה ז' ו' י'
סמט ספי' טושיע חית
ס' מרחם ספי' ח'

רבינו הגנאל

גידלו בדפוס. אוקיימא
א"י שפא ד' ד' ד'
כנון אן ורן מרובע. אס
הוא ככריתו כשה. אנו
פסול אלא אם שפא מין
בריה אחרת. אימור אחרון
שנקברו עכברים. אמר
רב אין זה הדר. כלומר
פסול הוא. ואקשינן והא
ר' חנינא מטביל ביה ונפיק
כיה. היה חתוך חתימה
באחרונה ואוכלה. והיה
יוצא דין חתימה כמאיר
ואפי' שחתך ממנו. לר'
חנינא קשיא מתני'. והתן
ניכח וחסר כל שוה פסול.
ושמען אליבא דר' חנינא
מתני' דקתני חסר כל שוה
פסול. ביום טוב ראשון
שהוא מן התורה. ור'
חנינא טעם ביה מטביל ביה
ונפיק ביה. כשאר הימים
והלוי והזר הראשון. אלא
לרב אה דר' חנינא קשיא
לית. ועיני לא פסיל
רב אלא בקיבת עכברים.
ראמיס. אבל יקובת בן
אדם לא פסיל. ואיכא
דאמרו אחרון שנקברו
עכברים. אמר רב אין זה
הדר מ' חתימה. כלומר
הדר הוא זה ובשר. דר'
חנינא מטביל ביה ונפיק.
אלא מתני' דקתני חסר
כל שוה פסול קשיא
עלייה. ושמען מתני' ביום
ראשון. רב ר' חנינא
כשאר הימים. וקיימא לן
כוותיה. מתני' שיעור
אחרון קטן ר' כהר
אומר כצנזר. ר' יהודה
אומר כביצה. ובגדול כדו
שיאחו שקיחן כדור אהת.
ש' כדו שיאחו אחרונה
יעמו לולב כדור אהת.
אין הוא אחרונה גדול
שאין ידו יכולה להחזיק
עם הלולב כבת אהת
פסול אחרונה. ור' יוסי
אמר אפי' בשתי ידיו.
'הלכתא כדו יוסי'. ולא עוד
אלא דהא ר' עקיבא קאי
בזוהיר. דין חלוקין באבני
בית הכסא. והניא ובשבת
מותר להכניס ב' אבנים.
מקורלות כבית הכסא.
יכסת שיעורן ר' סאור
אומר כצנזר. ר' יהודה
אומר כביצה. וקיימא לן
כר' יהודה. מתני' אין
אוגרין את הלולב אלא
מטיני כר'. אקמא רבא
כסבי ועיקרה דדיקלא.
סין לולב הן. ומותר
לאגרו בהן.

מקורולות פי' בקונטרס פיקוד"ש
ולא משמע כן פרק
גבי יש חורש תלם אחד דפריך ולי
הואלי וחיו לכסות בו דס
כצנזר ומטיני
כצנזר שם אבנים מדורות ומפרס
רבינו תם דמקורולות היינו [רכות]
דחו לחרישה ולחרישה וכן יסד הפייט
אשישת שלוחתו קצטנו תלם אשישת
להניח כתיבות קיחולה:
בשבת ש"ש אבנים מקורולות
מותר להכניס אבית
הכסא. בתוך ד' אמות וזית הכסא
אזלה ולינו מוקף מחילות ואין כאן
גולה טעולו דרננין ומטוס כבוד
הנריות לא גזר כן פי' בקונטרס
ומדקאמר להכניס משמע דלויכא
מחילות ולשון בית הכסא משמע בית
וכן משמע פ"ק דחמדי ודף סו: דלמר
רב ספרא הוה ימי' צניי' הכסא
אחא ר' אבא נמר ליה ונפרק בהן
גדול (מההדן יט). שיהו נשים מספרות
צניי' הכסא מטוס יחוד משמע
דמקוס לנטו היה מוקף מחילות ואין
רואין העומדים בתוך ולפי"ה המירו
להכניס ואפי"ג דמכניס מכרמלית
לרשות היחיד ומדע דהא ליסור
טעולו מוקפא חמור מליסור כרמלית
שללא המירו טעולו במת אלא ע"י
ככר או מינוק כדמוכח פרק כמה
מדליקין (שבת דף ג:) ובפרק טעול
(שם דף קנב:) וליסור כרמלית אשכחן
דשרי במת צניילתי המלניע (שם דף
ג:) כשהוא שכיבא דשרא להו רב
נחמן לאפקייהו לכרמלית משום כבוד
הנריות וגבי צית הכסא דהמירו
טעולו אבנים משום כבוד הנריות
כ"ש דהמירו רכבע אמות כרמלית
ו' להכניס מכרמלית לרשות היחיד
ומרשות היחיד לכרמלית ומיהו לדין
דיש לנו צית הכסא קבוע צניין
אסור כדמוכח צניילתי המוליא יין
(שם דף פא:) (שם דף רב קהא)
להעלותו אחריו לגב ומקשה ליה רבינא
מהא דאסרינן לעיל מיינה ליעול
קיקוס משלפניו תלכות צו שינו ומשני
חסן אדם קובע מקוס לביית הכסא
הוא אדם קובע מקוס לביית הכסא
משמע דהיכא דקובע אסור ואפי"ג
בגג משום טריחא ימירא כהעלאה

מקורולות פי' בקונטרס פיקוד"ש
ולא משמע כן פרק
גבי יש חורש תלם אחד דפריך ולי
הואלי וחיו לכסות בו דס
כצנזר ומטיני
כצנזר שם אבנים מדורות ומפרס
רבינו תם דמקורולות היינו [רכות]
דחו לחרישה ולחרישה וכן יסד הפייט
אשישת שלוחתו קצטנו תלם אשישת
להניח כתיבות קיחולה:
בשבת ש"ש אבנים מקורולות
מותר להכניס אבית
הכסא. בתוך ד' אמות וזית הכסא
אזלה ולינו מוקף מחילות ואין כאן
גולה טעולו דרננין ומטוס כבוד
הנריות לא גזר כן פי' בקונטרס
ומדקאמר להכניס משמע דלויכא
מחילות ולשון בית הכסא משמע בית
וכן משמע פ"ק דחמדי ודף סו: דלמר
רב ספרא הוה ימי' צניי' הכסא
אחא ר' אבא נמר ליה ונפרק בהן
גדול (מההדן יט). שיהו נשים מספרות
צניי' הכסא מטוס יחוד משמע
דמקוס לנטו היה מוקף מחילות ואין
רואין העומדים בתוך ולפי"ה המירו
להכניס ואפי"ג דמכניס מכרמלית
לרשות היחיד ומדע דהא ליסור
טעולו מוקפא חמור מליסור כרמלית
שללא המירו טעולו במת אלא ע"י
ככר או מינוק כדמוכח פרק כמה
מדליקין (שבת דף ג:) ובפרק טעול
(שם דף קנב:) וליסור כרמלית אשכחן
דשרי במת צניילתי המלניע (שם דף
ג:) כשהוא שכיבא דשרא להו רב
נחמן לאפקייהו לכרמלית משום כבוד
הנריות וגבי צית הכסא דהמירו
טעולו אבנים משום כבוד הנריות
כ"ש דהמירו רכבע אמות כרמלית
ו' להכניס מכרמלית לרשות היחיד
ומרשות היחיד לכרמלית ומיהו לדין
דיש לנו צית הכסא קבוע צניין
אסור כדמוכח צניילתי המוליא יין
(שם דף פא:) (שם דף רב קהא)
להעלותו אחריו לגב ומקשה ליה רבינא
מהא דאסרינן לעיל מיינה ליעול
קיקוס משלפניו תלכות צו שינו ומשני
חסן אדם קובע מקוס לביית הכסא
הוא אדם קובע מקוס לביית הכסא
משמע דהיכא דקובע אסור ואפי"ג
בגג משום טריחא ימירא כהעלאה

לגב לא משמע כן דאי' כי מקשה ליה רבינא
משלפניו תלכות צו שינו וקשיא ליה כולה
שעממתא דהתם דשרי
לטעול אבנים מקורולות אלא לפי שהיה יכול
העלותן לגב מערב
שבת היה צני' למיסר כיון דאפשר להזמין
ומסיק דשרי משום דאין
אדם קובע מקוס והא דלמר ר' ינאי התם אס'
יש לו מקוס קבוע
לביית הכסא מלא היד התם צדיות איירי
דמקוס רחוק הוא וטורח
להזמין מערב שבת אבל לדין דיש לן
מקוס קבוע לביית הכסא
אס' כן הזמין ושמת כיון דנפיש צני'
הביית דהוה שקלי להו לא אפשר
ושרי: דר"ב' ועיקרה דדיקלא.
מכאן קשה לפי' הקונטרס דפי'
כל שעה (פסחים דף עט:) דמתן
אלו ירקות אשדס יולא בהן ידי חובתו
בפסח וקחשיב חרצניא ומפרס
גממרא אלוהא דדיקלא ופי' שם
בקונטרס סבי דהקל שגדל סביב
הדקל שגדל סביב הדקל והכא
משמע שהוא מין אילן
ובהדיא דאמרין התם מה מנה
מין זרעים: ר"ב' יהודה אומר
אין סוכה נוהגת אי"א בארבעת
סיני' שבז"ב. ולית
ליה הא דדרשינן כפי"ק (דף יג.)
כאספך מנגרין ומיקבך כפסולת
גורן ויקב הכתוב מדבר ומ"מ
מודה דאין מסככין בדבר
המקבל טומאה אשפיו
מארבעת המינים כגון
שעשה מהם כלי או פירות
דקל דנעישן דומיא ל(דלוור)
למ"ד עניי כבוד היו
ולמאן דלמר סוכות ממש
עשו להם ילפי מדאיתקש
סוכה לחגיגה דלא שייך
לאקשוי' אי מה חגיגה
בעלי חיים מאחר דלא
מכשרין אלא מארבעת
המינים והא דליפליגו ר"מ
ור' יהודה כפי"ק (דף יד:)
בנפרס שאין בהם ד'
וקמיני ומודה ר"מ דאס'
יש בין נפרס לנפרס
כמלא נפרס שמתח
פסל אחד צניילתי דמשמע
פסל לשון פסולת הגורן
ויקב כדפירש שם בקונטרס
וקאמר דמודה לרבי
יהודה לא צניילתי שיכשיר
רבי יהודה בפסולת
גורן ורבנן אי נמי
מה שגזר ופסל מן
האילן קרי ליה פסל:

בל דין שאתה דן תהייתו
החמיר וסופו אהק"א
אינו דין. כי האי
גונא פליגי פרק כל
שעה (פסחים דף סו:)
וסו דר' יהודה אומר
אין צינור
חמץ אלא שריפה
ק"ו מנותר שאינו
צנל יראה ומהדרי
ליה רננין שאיתו
דין תחילתו להחמיר
וסופו להקל אס'
לא מלא עיני
לשפורו וכהניח
קיימא לן כרבי
יהודה דקתם
ממתימן פרק
בתרא דתמורה
(דף ג:) דמתן
בשריפה אלמא
משניין ליה
דין אף פי
שסופו
להקל

וסו לא מיד. אין לדין
אמר דבר זה דלא
סבר ר"ש כר"ע
ולא ר"ע
סבר כר' שמעון:
דעבידא דפי דפי.
כמין קרשים
קשים כעין
גלגל
מטילי על מים
ורבא אשמעינן
דהוא נמי
צניילתי: והא ר'
חנינא
עליו. והא
דקנט מטביל
שכל מאלכס
ע"י טיבול
היה כדלמר
בפסחים
(דף קו:)
השמש
מטביל צניי
מעיים
רבי יתכן
מטביל
צירקא: ופרכינן
ולר' חנינא
קשיא
מסני'. דקתני
חסר
כל שהוא
פסול: ומשנינן
כשלמא
מתני' לר'
חנינא ל"ק.
מתני' ביום
טוב ראשון
שלקחתו מן
התורה
ובעינין
לקיחה
תמה דכתיב
(ויקרא כג)
ולקחתם
לקיחה
מה זביוס
טוב שני
נפיק ביה
ר' חנינא
אפי"ג
דלא היה
שלב: אלא
לרבי. דלמר
אין זה הדר
קשיא דר'
חנינא
הא אפילו
צניי
נמי לרב
לא נפיק
דהא מזה
הדורה
צניין
הואלי
ומזכיר
שם שמים
עליו
דלמר
צניי
פירקין
יש פסול
לא
שנא
צניי
רלשון
ול"ש
צניי
שני
ואוקיימא
דצניין
הדר
ולכ"ה
ה"ג
ואיכא
דלמר
אמר
רב
זו
הדר
דהא
ר' חנינא
מטביל
כס
ונפיק:
כדרך
שחולקין
כאן.
כשיעורן
כאן
כך
שיעורן
כאן:
בתוך
ד'
אמות
ובהכ"ס
צדעה
ואינו
מוקף
מחילות
ואין
כאן
אלא
טעולו
ורננין
ומטוס
כבוד
הנריות
לא
גזיר:
במקורולות.
הכאוס
לקיחה.
מקורולות
פיקוד"ש
בלע"ז:
כאנו.
קסבר
כסבי
חיל
לקיחה
אבל
גדולה
לא
חזיא:
ואין
זה
כספו.
מרוצ
גודלו:
אין
זה
הדר.
ואפי"ג
דאוקיימא
(לעיל
ג:)
דטעמא
דר'
יהודה
לאו
משום
הדר
הוא
הכי
קאמר
ליה
אפילו
לדין
דלא
מייתא
לאפולגי'
ומייתא
רליה
מדרי'
עיקבה
אינה
רליה
דמייתא
לחיה
אין
אין
זה
הדר:
מתני'
אין
אוגרין
אס
הלולב
אלא
במינו.
כדמפרס
בגמ':
חוט
של
משיחה.
ליכוייל
בלע"ז:
גימוניות.
חוטו
ואס
כסופין
כגימוני
על
שם
הלכות
כאגמון
(רשעה
נתן):
במינו
אוגרין
אוטו
מלמטה.
לשם
מזות
אגד
וחי
לנוי
בעלמל:
גמ'
כסבי.
איליריה
שגדל
סביב
הדקל
ונכרך
סביבו
לנלוכי
גפניס:
עיקרא
דדיקלא.
לחמך
ממנו
נלריס
וקולפן
עד
שראויין
לאגד
וטעמא
דר'
יהודה
ללא
משום
הדר
הוא
דלא
אוקיימא

לגב לא משמע כן דאי' כי מקשה ליה רבינא
משלפניו תלכות צו שינו וקשיא ליה כולה
שעממתא דהתם דשרי
לטעול אבנים מקורולות אלא לפי שהיה יכול
העלותן לגב מערב
שבת היה צני' למיסר כיון דאפשר להזמין
ומסיק דשרי משום דאין
אדם קובע מקוס והא דלמר ר' ינאי התם אס'
יש לו מקוס קבוע
לביית הכסא מלא היד התם צדיות איירי
דמקוס רחוק הוא וטורח
להזמין מערב שבת אבל לדין דיש לן
מקוס קבוע לביית הכסא
אס' כן הזמין ושמת כיון דנפיש צני'
הביית דהוה שקלי להו לא אפשר
ושרי: דר"ב' ועיקרה דדיקלא.
מכאן קשה לפי' הקונטרס דפי'
כל שעה (פסחים דף עט:) דמתן
אלו ירקות אשדס יולא בהן ידי חובתו
בפסח וקחשיב חרצניא ומפרס
גממרא אלוהא דדיקלא ופי' שם
בקונטרס סבי דהקל שגדל סביב
הדקל שגדל סביב הדקל והכא
משמע שהוא מין אילן
ובהדיא דאמרין התם מה מנה
מין זרעים: ר"ב' יהודה אומר
אין סוכה נוהגת אי"א בארבעת
סיני' שבז"ב. ולית
ליה הא דדרשינן כפי"ק (דף יג.)
כאספך מנגרין ומיקבך כפסולת
גורן ויקב הכתוב מדבר ומ"מ
מודה דאין מסככין בדבר
המקבל טומאה אשפיו
מארבעת המינים כגון
שעשה מהם כלי או פירות
דקל דנעישן דומיא ל(דלוור)
למ"ד עניי כבוד היו
ולמאן דלמר סוכות ממש
עשו להם ילפי מדאיתקש
סוכה לחגיגה דלא שייך
לאקשוי' אי מה חגיגה
בעלי חיים מאחר דלא
מכשרין אלא מארבעת
המינים והא דליפליגו ר"מ
ור' יהודה כפי"ק (דף יד:)
בנפרס שאין בהם ד'
וקמיני ומודה ר"מ דאס'
יש בין נפרס לנפרס
כמלא נפרס שמתח
פסל אחד צניילתי דמשמע
פסל לשון פסולת הגורן
ויקב כדפירש שם בקונטרס
וקאמר דמודה לרבי
יהודה לא צניילתי שיכשיר
רבי יהודה בפסולת
גורן ורבנן אי נמי
מה שגזר ופסל מן
האילן קרי ליה פסל:

לגב לא משמע כן דאי' כי מקשה ליה רבינא
משלפניו תלכות צו שינו וקשיא ליה כולה
שעממתא דהתם דשרי
לטעול אבנים מקורולות אלא לפי שהיה יכול
העלותן לגב מערב
שבת היה צני' למיסר כיון דאפשר להזמין
ומסיק דשרי משום דאין
אדם קובע מקוס והא דלמר ר' ינאי התם אס'
יש לו מקוס קבוע
לביית הכסא מלא היד התם צדיות איירי
דמקוס רחוק הוא וטורח
להזמין מערב שבת אבל לדין דיש לן
מקוס קבוע לביית הכסא
אס' כן הזמין ושמת כיון דנפיש צני'
הביית דהוה שקלי להו לא אפשר
ושרי: דר"ב' ועיקרה דדיקלא.
מכאן קשה לפי' הקונטרס דפי'
כל שעה (פסחים דף עט:) דמתן
אלו ירקות אשדס יולא בהן ידי חובתו
בפסח וקחשיב חרצניא ומפרס
גממרא אלוהא דדיקלא ופי' שם
בקונטרס סבי דהקל שגדל סביב
הדקל שגדל סביב הדקל והכא
משמע שהוא מין אילן
ובהדיא דאמרין התם מה מנה
מין זרעים: ר"ב' יהודה אומר
אין סוכה נוהגת אי"א בארבעת
סיני' שבז"ב. ולית
ליה הא דדרשינן כפי"ק (דף יג.)
כאספך מנגרין ומיקבך כפסולת
גורן ויקב הכתוב מדבר ומ"מ
מודה דאין מסככין בדבר
המקבל טומאה אשפיו
מארבעת המינים כגון
שעשה מהם כלי או פירות
דקל דנעישן דומיא ל(דלוור)
למ"ד עניי כבוד היו
ולמאן דלמר סוכות ממש
עשו להם ילפי מדאיתקש
סוכה לחגיגה דלא שייך
לאקשוי' אי מה חגיגה
בעלי חיים מאחר דלא
מכשרין אלא מארבעת
המינים והא דליפליגו ר"מ
ור' יהודה כפי"ק (דף יד:)
בנפרס שאין בהם ד'
וקמיני ומודה ר"מ דאס'
יש בין נפרס לנפרס
כמלא נפרס שמתח
פסל אחד צניילתי דמשמע
פסל לשון פסולת הגורן
ויקב כדפירש שם בקונטרס
וקאמר דמודה לרבי
יהודה לא צניילתי שיכשיר
רבי יהודה בפסולת
גורן ורבנן אי נמי
מה שגזר ופסל מן
האילן קרי ליה פסל:

לגב לא משמע כן דאי' כי מקשה ליה רבינא
משלפניו תלכות צו שינו וקשיא ליה כולה
שעממתא דהתם דשרי
לטעול אבנים מקורולות אלא לפי שהיה יכול
העלותן לגב מערב
שבת היה צני' למיסר כיון דאפשר להזמין
ומסיק דשרי משום דאין
אדם קובע מקוס והא דלמר ר' ינאי התם אס'
יש לו מקוס קבוע
לביית הכסא מלא היד התם צדיות איירי
דמקוס רחוק הוא וטורח
להזמין מערב שבת אבל לדין דיש לן
מקוס קבוע לביית הכסא
אס' כן הזמין ושמת כיון דנפיש צני'
הביית דהוה שקלי להו לא אפשר
ושרי: דר"ב' ועיקרה דדיקלא.
מכאן קשה לפי' הקונטרס דפי'
כל שעה (פסחים דף עט:) דמתן
אלו ירקות אשדס יולא בהן ידי חובתו
בפסח וקחשיב חרצניא ומפרס
גממרא אלוהא דדיקלא ופי' שם
בקונטרס סבי דהקל שגדל סביב
הדקל שגדל סביב הדקל והכא
משמע שהוא מין אילן
ובהדיא דאמרין התם מה מנה
מין זרעים: ר"ב' יהודה אומר
אין סוכה נוהגת אי"א בארבעת
סיני' שבז"ב. ולית
ליה הא דדרשינן כפי"ק (דף יג.)
כאספך מנגרין ומיקבך כפסולת
גורן ויקב הכתוב מדבר ומ"מ
מודה דאין מסככין בדבר
המקבל טומאה אשפיו
מארבעת המינים כגון
שעשה מהם כלי או פירות
דקל דנעישן דומיא ל(דלוור)
למ"ד עניי כבוד היו
ולמאן דלמר סוכות ממש
עשו להם ילפי מדאיתקש
סוכה לחגיגה דלא שייך
לאקשוי' אי מה חגיגה
בעלי חיים מאחר דלא
מכשרין אלא מארבעת
המינים והא דליפליגו ר"מ
ור' יהודה כפי"ק (דף יד:)
בנפרס שאין בהם ד'
וקמיני ומודה ר"מ דאס'
יש בין נפרס לנפרס
כמלא נפרס שמתח
פסל אחד צניילתי דמשמע
פסל לשון פסולת הגורן
ויקב כדפירש שם בקונטרס
וקאמר דמודה לרבי
יהודה לא צניילתי שיכשיר
רבי יהודה בפסולת
גורן ורבנן אי נמי
מה שגזר ופסל מן
האילן קרי ליה פסל:

לגב לא משמע כן דאי' כי מקשה ליה רבינא
משלפניו תלכות צו שינו וקשיא ליה כולה
שעממתא דהתם דשרי
לטעול אבנים מקורולות אלא לפי שהיה יכול
העלותן לגב מערב
שבת היה צני' למיסר כיון דאפשר להזמין
ומסיק דשרי משום דאין
אדם קובע מקוס והא דלמר ר' ינאי התם אס'
יש לו מקוס קבוע
לביית הכסא מלא היד התם צדיות איירי
דמקוס רחוק הוא וטורח
להזמין מערב שבת אבל לדין דיש לן
מקוס קבוע לביית הכסא
אס' כן הזמין ושמת כיון דנפיש צני'
הביית דהוה שקלי להו לא אפשר
ושרי: דר"ב' ועיקרה דדיקלא.
מכאן קשה לפי' הקונטרס דפי'
כל שעה (פסחים דף עט:) דמתן
אלו ירקות אשדס יולא בהן ידי חובתו
בפסח וקחשיב חרצניא ומפרס
גממרא אלוהא דדיקלא ופי' שם
בקונטרס סבי דהקל שגדל סביב
הדקל שגדל סביב הדקל והכא
משמע שהוא מין אילן
ובהדיא דאמרין התם מה מנה
מין זרעים: ר"ב' יהודה אומר
אין סוכה נוהגת אי"א בארבעת
סיני' שבז"ב. ולית
ליה הא דדרשינן כפי"ק (דף יג.)
כאספך מנגרין ומיקבך כפסולת
גורן ויקב הכתוב מדבר ומ"מ
מודה דאין מסככין בדבר
המקבל טומאה אשפיו
מארבעת המינים כגון
שעשה מהם כלי או פירות
דקל דנעישן דומיא ל(דלוור)
למ"ד עניי כבוד היו
ולמאן דלמר סוכות ממש
עשו להם ילפי מדאיתקש
סוכה לחגיגה דלא שייך
לאקשוי' אי מה חגיגה
בעלי חיים מאחר דלא
מכשרין אלא מארבעת
המינים והא דליפליגו ר"מ
ור' יהודה כפי"ק (דף יד:)
בנפרס שאין בהם ד'
וקמיני ומודה ר"מ דאס'
יש בין נפרס לנפרס
כמלא נפרס שמתח
פסל אחד צניילתי דמשמע
פסל לשון פסולת הגורן
ויקב כדפירש שם בקונטרס
וקאמר דמודה לרבי
יהודה לא צניילתי שיכשיר
רבי יהודה בפסולת
גורן ורבנן אי נמי
מה שגזר ופסל מן
האילן קרי ליה פסל:

לגב לא משמע כן דאי' כי מקשה ליה רבינא
משלפניו תלכות צו שינו וקשיא ליה כולה
שעממתא דהתם דשרי
לטעול אבנים מקורולות אלא לפי שהיה יכול
העלותן לגב מערב
שבת היה צני' למיסר כיון דאפשר להזמין
ומסיק דשרי משום דאין
אדם קובע מקוס והא דלמר ר' ינאי התם אס'
יש לו מקוס קבוע
לביית הכסא מלא היד התם צדיות איירי
דמקוס רחוק הוא וטורח
להזמין מערב שבת אבל לדין דיש לן
מקוס קבוע לביית הכסא
אס' כן הזמין ושמת כיון דנפיש צני'
הביית דהוה שקלי להו לא אפשר
ושרי: דר"ב' ועיקרה דדיקלא.
מכאן קשה לפי' הקונטרס דפי'
כל שעה (פסחים דף עט:) דמתן
אלו ירקות אשדס יולא בהן ידי חובתו
בפסח וקחשיב חרצניא ומפרס
גממרא אלוהא דדיקלא ופי' שם
בקונטרס סבי דהקל שגדל סביב
הדקל שגדל סביב הדקל והכא
משמע שהוא מין אילן
ובהדיא דאמרין התם מה מנה
מין זרעים: ר"ב' יהודה אומר
אין סוכה נוהגת אי"א בארבעת
סיני' שבז"ב. ולית
ליה הא דדרשינן כפי"ק (דף יג.)
כאספך מנגרין ומיקבך כפסולת
גורן ויקב הכתוב מדבר ומ"מ
מודה דאין מסככין בדבר
המקבל טומאה אשפיו
מארבעת המינים כגון
שעשה מהם כלי או פירות
דקל דנעישן דומיא ל(דלוור)
למ"ד עניי כבוד היו
ולמאן דלמר סוכות ממש
עשו להם ילפי מדאיתקש
סוכה לחגיגה דלא שייך
לאקשוי' אי מה חגיגה
בעלי חיים מאחר דלא
מכשרין אלא מארבעת
המינים והא דליפליגו ר"מ
ור' יהודה כפי"ק (דף יד:)
בנפרס שאין בהם ד'
וקמיני ומודה ר"מ דאס'
יש בין נפרס לנפרס
כמלא נפרס שמתח
פסל אחד צניילתי דמשמע
פסל לשון פסולת הגורן
ויקב כדפירש שם בקונטרס
וקאמר דמודה לרבי
יהודה לא צניילתי שיכשיר
רבי יהודה בפסולת
גורן ורבנן אי נמי
מה שגזר ופסל מן
האילן קרי ליה פסל:

לגב לא משמע כן דאי' כי מקשה ליה רבינא
משלפניו תלכות צו שינו וקשיא ליה כולה
שעממתא דהתם דשרי
לטעול אבנים מקורולות אלא לפי שהיה יכול
העלותן לגב מערב
שבת היה צני' למיסר כיון דאפשר להזמין
ומסיק דשרי משום דאין
אדם קובע מקוס והא דלמר ר' ינאי התם אס'
יש לו מקוס קבוע
לביית הכסא מלא היד התם צדיות איירי
דמקוס רחוק הוא וטורח
להזמין מערב שבת אבל לדין דיש לן
מקוס קבוע לביית הכסא
אס' כן הזמין ושמת כיון דנפיש צני'
הביית דהוה שקלי להו לא אפשר
ושרי: דר"ב' ועיקרה דדיקלא.
מכאן קשה לפי' הקונטרס דפי'
כל שעה (פסחים דף עט:) דמתן
אלו ירקות אשדס יולא בהן ידי חובתו
בפסח וקחשיב חרצניא ומפרס
גממרא אלוהא דדיקלא ופי' שם
בקונטרס סבי דהקל שגדל סביב
הדקל שגדל סביב הדקל והכא
משמע שהוא מין אילן
ובהדיא דאמרין התם מה מנה
מין זרעים: ר"ב' יהודה אומר
אין סוכה נוהגת אי"א בארבעת
סיני' שבז"ב. ולית
ליה הא דדרשינן כפי"ק (דף יג.)
כאספך מנגרין ומיקבך כפסולת
גורן ויקב הכתוב מדבר ומ"מ
מודה דאין מסככין בדבר
המקבל טומאה אשפיו
מארבעת המינים כגון
שעשה מהם כלי או פירות
דקל דנעישן דומיא ל(דלוור)
למ"ד עניי כבוד היו
ולמאן דלמר סוכות ממש
עשו להם ילפי מדאיתקש
סוכה לחגיגה דלא שייך
לאקשוי' אי מה חגיגה
בעלי חיים מאחר דלא
מכשרין אלא מארבעת
המינים והא דליפליגו ר"מ
ור' יהודה כפי"ק (דף יד:)
בנפרס שאין בהם ד'
וקמיני ומודה ר"מ דאס'
יש בין נפרס לנפרס
כמלא נפרס שמתח
פסל אחד צניילתי דמשמע
פסל לשון פסולת הגורן
ויקב כדפירש שם בקונטרס
וקאמר דמודה לרבי
יהודה לא צניילתי שיכשיר
רבי יהודה בפסולת
גורן ורבנן אי נמי
מה שגזר ופסל מן
האילן קרי ליה פסל:

לגב לא משמע כן דאי' כי מקשה ליה רבינא
משלפניו תלכות צו שינו וקשיא ליה כולה
שעממתא דהתם דשרי
לטעול אבנים מקורולות אלא לפי שהיה יכול
העלותן לגב מערב
שבת היה צני' למיסר כיון דאפשר להזמין
ומסיק דשרי משום דאין
אדם קובע מקוס והא דלמר ר' ינאי התם אס'
יש לו מקוס קבוע
לביית הכסא מלא היד התם צדיות איירי
דמקוס רחוק הוא וטורח
להזמין מערב שבת אבל לדין דיש לן
מקוס קבוע לביית הכסא
אס' כן הזמין ושמת כיון דנפיש צני'
הביית דהוה שקלי להו לא אפשר
ושרי: דר"ב' ועיקרה דדיקלא.
מכאן קשה לפי' הקונטרס דפי'
כל שעה (פסחים דף עט:) דמתן
אלו ירקות אשדס יולא בהן ידי חובתו
בפסח וקחשיב חרצניא ומפרס
גממרא אלוהא דדיקלא ופי' שם
בקונטרס סבי דהקל שגדל סביב
הדקל שגדל סביב הדקל והכא
משמע שהוא מין אילן
ובהדיא דאמרין התם מה מנה
מין זרעים: ר"ב' יהודה אומר
אין סוכה נוהגת אי"א בארבעת
סיני' שבז"ב. ולית
ליה הא דדרשינן כפי"ק (דף יג.)
כאספך מנגרין ומיקבך כפסולת
גורן ויקב הכתוב מדבר ומ"מ
מודה דאין מסככין בדבר
המקבל טומאה אשפיו
מארבעת המינים כגון
שעשה מהם כלי או פירות
דקל דנעישן דומיא ל(דלוור)
למ"ד עניי כבוד היו
ולמאן דלמר סוכות ממש
עשו להם ילפי מדאיתקש
סוכה לחגיגה דלא שייך
לאקשוי' אי מה חגיגה
בעלי חיים מאחר דלא
מכשרין אלא מארבעת
המינים והא דליפליגו ר"מ
ור' יהודה כפי"ק (דף יד:)
בנפרס שאין בהם ד'
וקמיני ומודה ר"מ דאס'
יש בין נפרס לנפרס
כמלא נפרס שמתח
פסל אחד צניילתי דמשמע
פסל לשון פסולת הגורן
ויקב כדפירש שם בקונטרס
וקאמר דמודה לרבי
יהודה לא צניילתי שיכשיר
רבי יהודה בפסולת
גורן ורבנן אי נמי
מה שגזר ופסל מן
האילן קרי ליה פסל:

לגב לא משמע כן דאי' כי מקשה ליה רבינא
משלפניו תלכות צו שינו וקשיא ליה כולה
שעממתא דהתם דשרי
לטעול אבנים מקורולות אלא לפי שהיה יכול
העלותן לגב מערב
שבת היה צני' למיסר כיון דאפשר להזמין
ומסיק דשרי משום דאין
אדם קובע מקוס והא דלמר ר' ינאי התם אס'
יש לו מקוס קבוע
לביית הכסא מלא היד התם צדיות איירי
דמקוס רחוק הוא וטורח
להזמין מערב שבת אבל לדין דיש לן
מקוס קבוע לביית הכסא
אס' כן הזמין ושמת כיון דנפיש צני'
הביית דהוה שקלי להו לא אפשר
ושרי: דר"ב' ועיקרה דדיקלא.
מכאן קשה לפי' הקונטרס דפי'
כל שעה (פסחים דף עט:) דמתן
אלו ירקות אשדס יולא בהן ידי חובתו
בפסח וקחשיב חרצניא ומפרס
גממרא אלוהא דדיקלא ופי' שם
בקונטרס סבי דהקל שגדל סביב
הדקל שגדל סביב הדקל והכא
משמע שהוא מין אילן
ובהדיא דאמרין התם מה מנה
מין זרעים: ר"ב' יהודה אומר
אין סוכה נוהגת אי"א בארבעת
סיני' שבז"ב. ולית
ליה הא דדרשינן כפי"ק (דף יג.)
כאספך מנגרין ומיקבך כפסולת
גורן ויקב הכתוב מדבר ומ"מ
מודה דאין מסככין בדבר
המקבל טומאה אשפיו
מארבעת המינים כגון
שעשה מהם כלי או פירות
דקל דנעישן דומיא ל(דלוור)
למ"ד עניי כבוד היו
ולמאן דלמר סוכות ממש
עשו להם ילפי מדאיתקש
סוכה לחגיגה דלא שייך
לאקשוי' אי מה חגיגה
בעלי חיים מאחר דלא
מכשרין אלא מארבעת
המינים והא דליפליגו ר"מ
ור' יהודה כפי"ק (דף יד:)
בנפרס שאין בהם ד'
וקמיני ומודה ר"מ דאס'
יש בין נפרס לנפרס
כמלא נפרס שמתח
פסל אחד צניילתי דמשמע
פסל לשון פסולת הגורן
ויקב כדפירש שם בקונטרס
וקאמר דמודה לרבי
יהודה לא צניילתי שיכשיר
רבי יהודה בפסולת
גורן ורבנן אי נמי
מה שגזר ופסל מן
האילן קרי ליה פסל:

לגב לא משמע כן דאי' כי מקשה ליה רבינא
משלפניו תלכות צו שינו וקשיא ליה כולה
שעממתא דהתם דשרי
לטעול אבנים מקורולות אלא לפי שהיה יכול
העלותן לגב מערב
שבת היה צני' למיסר כיון דאפשר להזמין
ומסיק דשרי משום דאין
אדם קובע מקוס והא דלמר ר' ינאי התם אס